

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/41/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617202231
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5617202231.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v spore žalobcu: P. W., nar. X.X.XXXX, bytom D. P. XXX, právne zastúpený: JUDr. Miloš Kaščák, advokát so sídlom W. XX, P. B. O., proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o zaplatenie 34.037,60 Eur a mesačnej renty vo výške 1.000 Eur od 11.3.2014, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 21C/8/2017-96 zo dňa 16. októbra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a vyslovil, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Skonštatoval, že zo žaloby vyplýva, že žalobca sa domáhal náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená konaním policajtov, ktoré spočívalo v nezákonnom obmedzení osobnej slobody žalobcu a spôsobením mu viacerých zranení pri realizovanom policajnom zákroku voči jeho osobe. Z takéhoto opisu rozhodujúcich skutočností vyplýva, že žalobca sa domáhal nároku na náhradu škody podľa § 3 ods. 1 písm. b) zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov(ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) (pokiaľ ide o nezákonné obmedzenie osobnej slobody) a podľa § 78 ods. 5 zák.č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZ“), resp. podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona o zodpovednosti za škodu (pokiaľ ide o konanie policajtov spočívajúce v spôsobení zranení). Vo všetkých prípadoch zodpovedá za takéto konanie policajtov štát - Slovenská republika, a nie subjekt uvedený ako žalovaný v žalobe (Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.) Ani zo zvyšného obsahu žaloby nevyplýva, že by žalobca chcel žalovať o náhradu škody aj štát, a nie iba Ministerstvo vnútra SR. V žalobe nie sú uvádzané žiadne právne ustanovenia, z ktorých by bolo možné záver o uplatnení nároku aj voči štátu učiť. V Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 675/2016 zo dňa 12.1.2017 bolo síce uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 161/2015 zo dňa 14. 12. 2015 zrušené, avšak aj v tomto náleze sa konštatuje, že ústredný orgán štátnej správy, ktorý v žalobe označil sťažovateľ za žalovaného nie je orgánom zodpovedným za škodu v zmysle zákona, a teda nie je ani nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Preferujúc menej formálny prístup ústavný súd v tomto náleze spochybnil závery najvyššieho súdu, avšak len preto, že už zo samotnej žaloby vyplývalo, že sa ňou sťažovateľ ako žalobca domáhal zaplatenia sumy z právneho titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci podľa zákona o zodpovednosti za škodu, na ktoré ustanovenia v žalobe výslovne poukazyval. Práve túto skutočnosť považoval ústavný súd za podstatnú pre svoje rozhodnutie. V prejednávanom spore však nie sú naplnené všetky uvedené podmienky, pretože žalobca v žalobe vôbec neuvádzal, na základe akého právneho predpisu si uplatňuje nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, a ani inak z obsahu žaloby nevyplývalo, že má byť žalovaným aj štát. Zo žaloby vyplývalo ako žalovaný výlučne Ministerstvo vnútra SR, preto

závery vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2 Cdo 161/2015 zo 14.12.2015 prevzal za relevantné a hoci sa uvádzaná judikatúra týka prípadu, kde sa aplikoval výlučne zákon o zodpovednosti za škodu, z hľadiska platnosti jeho záverov podstatných pre posúdenie tejto veci je úplne irelevantné, či sa v tejto veci aplikuje zákon o PZ alebo zákon o zodpovednosti za škodu, alebo oba súčasne. Rovnako poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2048/09, v ktorom tento súd odmietajúc prepiaty formalizmus všeobecných súdov, pripúšťa dodatočné spresnenie, resp. doplnenie, či opravu označenia žalovaného v pôvodnej žalobe, avšak len v tom prípade, ak sice žalobca v žalobe za žalovaného označí orgán, ktorý koná v mene štátu, ale z obsahu žaloby je súčasne zrejmé, že sa domáha nároku na náhradu škody aj proti štátu (uvedením konkrétnych ustanovení zákona č. 58/1969 Zb.), pretože takéto okolnosti zakladajú nezrozumiteľnosť žaloby v tom, kto je vlastne žalobcom žalovaný. Teda v danom prípade žalovaný, ktorého označil žalobca v žalobe, ide o právnickú osobu so samostatnou právnou subjektivitou, ktorá nie je vo veci pasívne vecne legitimovaná, a pokiaľ neskôr dodatočne za žalovaného označil Slovenskú republiku v zastúpení týmto ústredným orgánom štátnej správy, nejde o spresnené, doplnené alebo opravené označenie v žalobe, ale ide o označenie úplne iného subjektu, ktorý v konaní doposiaľ nevystupoval a žalobca nepodal návrh na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podal odvolanie žalobca. Má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navyše nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Záver súdu o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie je nesprávny. Počas konania označil za žalovaného Slovenskú republiku, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra SR. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 675/2016 z 12.1.2017, ktorým bolo zrušené uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/161/2015 zo dňa 14.12.2015. Podľa jeho názoru nastala situácia obdobná aj v prejednávanej veci a sám súd dospel k záveru, že sa v podanej žalobe domáhal náhrady škody jednak podľa zákona o zodpovednosti za škodu, ako aj zákona o PZ v bode 13. odôvodnenia rozsudku. Z obsahu samotnej žaloby, tak ako to aj vyhodnotil súd prvej inštancie vyplýva, že sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená konaním policajtov. Jednou z najstarších zásad výkonu a predovšetkým účelu nielen súdnej moci, ale aj štátu a jej orgánov, je zásada „iuria novit curia“ - súd pozná právo. Vzhľadom na túto zásadu a nespornú skutočnosť, že za škody spôsobené policajtmi zodpovedá štát, mal súd s poukazom na obsah samotnej žaloby, vyzvať žalobcu podľa § 129 CSP na doplnenie, resp. opravu svojho podania. Svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval patriace mu procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V čase podania žaloby nebol právne zastúpený a navyše súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia aplikoval uznesenie najvyššieho súdu, ktoré bolo zrušené. Správne poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 2048/09, avšak toto rozhodnutie nesprávne vyložil, a preto ho na prejednávajúcu vec neaplikoval, hoc to bolo žiaduce. Napokon počas konania urobil úkon smerujúci k odstráneniu vady, avšak tento úkon zostal bez povšimnutia súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie napriek tomu hľadal formalistické dôvody a možnosti, ako žalobu zamietnuť. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že záver súdu o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie je nesprávny. Žalobca v žalobe za žalovaného označil Ministerstvo vnútra SR a následne vo vyjadrení zo dňa 18.7.2018 len upresnil označenie žalovaného, avšak z obsahu vyjadrenia žalobcu vyplýva, že chce spresniť označenie žalovaného. V žiadnom prípade nemožno údajným spresnením označenia žalovaného zmeniť osobu účastníka konania. Je výslovne vecou žalobcu, koho označí za strany sporu a je to jeho dispozičné právo. Avšak v takomto prípade musí niesť následky, ak uvedenú stranu sporu označí nesprávne. Preto vyjadrenie žalobcu, ktoré bolo doručené súdu dňa 18.7.2018, nie je návrhom na vstup nového účastníka do konania. Poukázal na ustanovenia § 60 CSP, § 18 a § 21 Občianskeho zákonníka. Žalobca sa žalobou domáhal náhrady škody podľa ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu, v zmysle ktorých ustanovení za škodu zodpovedná štát, v mene ktorej koná príslušný, zákonom určený orgán. Jednotlivé ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy sú samostatnými právnickými osobami. Ide o dva rozdielne subjekty. Určenie právneho subjektu, ktorý v danom prípade je nositeľom hmotného práva, má zásadný význam z hľadiska určenia pasívnej vecnej legitimácie. Znamená to, že pasívna legitimácia účastníka konania je

jednou z prvoradých procesných podmienok. Jej splnenie súd skúma ex offa v každom štádiu konania a na každom stupni. Nedostatok týchto podmienok je fakticky neodstrániteľný (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Žalovaný vo svojich písomných a ústnych vyjadreniach zdôrazňoval nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie a súd prvej inštancie sa s týmto názorom stotožnil. Zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza zo správneho posúdenia veci. Navrhuje rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

4. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnuté rozhodnutie v intenciách ustanovení § 379 a § 380 ods. 1 CSP a napadnutý rozsudok v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

5. Porušením práva na spravodlivý proces sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil sporovej strane realizáciu tých procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok dáva (napríklad doplnenie alebo oprava nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a podobne). Judikatúra ústavného súdu aj najvyššieho súdu trvá na tom, že všeobecný súd musí vykladať normy procesného práva ústavne konformným spôsobom, teda korigovať svoj faktický postup tak, aby bol v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. To znamená takú interpretáciu a aplikáciu právnych predpisov, ktorou sa neobmedzí základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Ochranu, ktorú poskytujú súdy v materiálnom zmysle, je v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu vtedy, ak sa ňou pretláča extrémny formalizmus pri posudzovaní úkonov strán sporu. Nie je preto prípustné vytvárať formálny tlak na dopĺňanie úkonu, pokiaľ sledovaný nedostatok možno nepochybné identifikovať z jeho obsahu.

6. Odvolací súd pri posudzovaní opodstatnenosti odvolacej argumentácie mal na zreteli naďalej aktuálne závery, ku ktorým dospel ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach (vydaných do 30. júna 2016) konštatujúc, že výklad a používanie § 43 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, ktoré idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu (napríklad sp. zn. II. ÚS 154/08, I. ÚS 361/2010, II. ÚS 675/2016, III. ÚS 833/2016), I. ÚS 540/2015).

7. Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 362/2017 konštatoval s dopadom na spory týkajúce sa zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, že v sporoch tejto povahy „judikátorným smerovaním je dôsledné využívanie poučovacej povinnosti. Zvlášť je to namieste pri náhradách škody za nezákonné zásahy do osobnej slobody“. V inom rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 675/2016 (na ktoré poukazoval aj súd prvej inštancie) ústavný súd uzavrel, že ak bol žalobcom v žalobe o náhradu škody ako žalovaný označený len orgán oprávnený v mene štátu konať (Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky), pričom z iných častí žaloby zjavne vyplývalo, že smeruje proti štátu, bolo povinnosťou konajúceho všeobecného súdu žalobcu vyzvať na odstránenie vady žaloby spočívajúcej v jej nezrozumiteľnosti z dôvodu neurčitosti.

8. Obdobné závery prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky napríklad aj v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 73/2015, kde konštatoval „existenciu vnútorného rozporu medzi skutkovým vymedzením žaloby a tým, proti komu bola podaná. Žaloba nesmerovala proti tomu, koho mal žalobca zreteľne na mysli, ale proti odlišnému subjektu. Uvedený vnútorný logický nesúlad mal za následok nezrozumiteľnosť návrhu, so zreteľom na ktorú bol namieste postup podľa § 43 ods. 1 O.s.p.“. V rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 78/2007 najvyšší súd uviedol, že „dôvodom pre procesný postup súdu podľa § 43 ods. 1 O.s.p. nie je len neúplné, nepresné, neurčité alebo nezrozumiteľné označenie účastníka konania, prípadne chyba pri písomnom vyhotovení žaloby, ale tiež skutočnosť, že medzi opísaním rozhodujúcich skutkových okolností a vymedzením osôb účastníkov konania je vnútorný (logický) rozpor“. Podobne vo veci sp. zn. 3 Cdo 78/2004 najvyšší súd konštatoval, že „ak žalobkyňa v žalobe výslovne uviedla, že zodpovedným subjektom je štát, za žalovaného ho ale neoznačila, bol údaj označujúci žalovaný subjekt v logickom rozpore s opísaním rozhodujúcich skutočností žaloby“. Obdobne o vade podania sa zmienil najvyšší súd

aj v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 68/2014, v ktorom uviedol, že dôvodom „pre procesný postup súdu podľa § 43 ods. 1 O.s.p. nie je len neúplné, nepresné, neurčité alebo nezrozumiteľné vyjadrenie toho, ktorému súdu je podanie určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, ale tiež skutočnosť, že je vnútorný (logický) rozpor medzi tým, čo účastník na jednej strane tvrdí a na druhej strane požaduje“. V konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 1 Cdo 211/2013 dovolací súd uviedol, že žalobca „v žalobe za subjekt zodpovedný za vzniknutú škodu označil Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Podľa odôvodnenia žaloby svoj nárok vyvodzoval zo zákona č. 58/1969 Zb., pričom citoval konkrétne ustanovenia § 1 ods. 1, 2 a § 9 o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, z ktorých je zrejme zodpovednosť štátu, i keď v žalobe za subjekt zodpovedný za vzniknutú škodu označil iný subjekt. Medzi skutkovým a právnym odôvodnením žaloby, ktorou bol uplatnený nárok zo zodpovednosti štátu, t.j. proti štátu, a označením žalovaného, ktorý v takýchto prípadoch je len orgánom konajúcim v mene štátu, bol zjavný logický rozpor. Tento rozpor mal za následok nezrozumiteľnosť žaloby vo forme jej neurčitosti. V zmysle ustanovenia § 43 ods. 1 O.s.p. bolo povinnosťou súdu prvého stupňa uznesením vyzvať žalobcu na odstránenie tejto vady žaloby.“ V predmetnej veci žalovaný podal aj ústavnú sťažnosť, ktorá bola odmietnutá uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 540/2015. Odvolací súd dodáva, že najvyšší súd vo svojej judikatúre už opakovane dospel k rovnakému právnemu záveru aj v ďalších rozhodnutiach (ako sp. zn. 4 Cdo 193/2009, 5 Cdo 441/2015).

9. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu, vyššie uvedeného závery najvyššieho súdu ako aj ústavného súdu prijaté pred 30. júnom 2016 sú plne opodstatnené aj za právnej úpravy platnej a účinnej po tomto dni (Civilného sporového poriadku).

10. Odvolací súd vychádzajúc z týchto právnych náhľadov v danom prípade bral pri rozhodovaní na zreteľ, že žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená v nezákonnom obmedzení osobnej slobody a spôsobením mu viacerých zranení pri realizovanom policajnom zákroku voči jeho osobe, a to konaním policajtov. Tak ako súd prvej inštancie v bode 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku správne konštatoval, že sa domáhal nároku na náhradu škody v zmysle zákona 514/2003 Z.z. a zákona č. 171/1993 Z.z., rovnako z odôvodnenia žaloby vyplýva, že si svoj nárok vyvodzoval zo zákonov, ktoré upravujú zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone štátnej (verejnej) moci, ako aj zo žiadosti na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody adresovanú Ministerstvu vnútra SR. Žalobca v žalobe označil za žalovaného Ministerstvo vnútra SR, aj keď z obsahu žaloby (posudzujúc tento procesný úkon podľa jeho obsahu) je zrejme, že uplatnil nárok na náhradu škody titulom zodpovednosti štátu. Z uvedeného nepochybne vyplýva zjavný rozpor medzi skutkovým odôvodnením žaloby, ktorou bol uplatnený nárok proti štátu a označením žalovaného, ktorý v takýchto prípadoch je len orgánom konajúcim za štát. Žalobca podaním zo dňa 27.7.2017 (č.l. 64) upresnil označenie žalovaného ako Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra SR, avšak súd prvej inštancie uvedené podanie ponechal bez povšimnutia. Z tohto dôvodu už nebolo nutné postupovať v zmysle § 129 ods. 1 CSP na odstránenie vady žaloby - vnútorného rozporu medzi skutkovým vymedzením žaloby a označením žalovaného, ale zaoberať sa vecou samou.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie takto nepostupoval, ale vo veci meritórne rozhodol (žalobu zamietol) pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. So zreteľom na to odvolací súd dospel k záveru, že žalobca opodstatnene namieta, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Predmetná procesná vada zakladá podmienky na zrušenie napadnutého rozhodnutia v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

12. Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009, v ktorom malo byť vyslovené, že súd skúma vecnú legitímáciu ex offio v každom štádiu konania, odvolací súd sa stotožňuje s uvedeným názorom, avšak vecnú legitímáciu účastníkov konania skúma po tom, ako sú odstránené vady žaloby v zmysle § 129 ods. 1 CSP. Teda vecnou legitímáciou sporových strán sa všeobecný súd zaoberá vtedy, ak sú splnené všetky podmienky pre konanie vo veci.

13. Súd prvej inštancie vychádzal aj z rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2048/09. Odvolací súd poukazuje na to, že občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí 10. októbra 2018 prijalo ako judikát rozhodnutie z 24. januára 2018 sp.zn. 6 Cdo 29/2017 (R 71/2018), právna veta ktorého znie: „Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi

zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“ Preto pod pojem ustálenej súdnej praxe a pod pojem dovolací súd nemožno zahrnúť rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky, na ktorý súd prvej inštancie poukazuje vo svojom odôvodnení.

14. Vychádzajúc z vyššie konštatovaného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a § 391 ods. 1 CSP.

15. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)